

Jørgen Tved (FK):

Så vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om regeringen i andre situationer, hvor man har grebet til økonomiske og andre former for sanktioner, har optrådt forkert dér.

Ole Espersen (S):

Med den baggrund, ministeren nævnte, nemlig et meget langt venskab mellem Danmark og Israel – selvfølgelig også mellem Israel og mange andre lande – synes jeg faktisk, at vi gør landet Israel en dårlig tjeneste, hvis vi ikke hele tiden klart og stærkere og stærkere påpeger, at den udvikling, det land er inde i, er uheldig og kun kan blive værre og værre, hvis den ikke vendes. Hvis man ikke tror på, at økonomiske sanktioner vil gøre indtryk, hvad vil så gøre indtryk? Så er der vel næppe nogen som helst grund til at tro, at andet vil gøre indtryk.

Jeg vil gerne spørge ministeren, med hvilken baggrund ministeren siger, at han ikke tror, at økonomiske sanktioner hjælper. Det er jo sådan, at Israel har økonomiske problemer og langtfra står så stærkt som Sydafrika, som man efterhånden godt kan sammenligne med, desværre, og derfor er det mit indtryk, at sanktioner ville gøre indtryk. Jeg spørger altså ministeren, med hvilken baggrund ministeren ikke tror på, at det ville gøre indtryk.

Endelig vil jeg gerne ganske kort sige, at en international konference som den endelige løsning kan da være noget rigtigt, men det, der foregår, kan ikke undskyldes under nogen omstændigheder; uanset hvilke forhold der er i de besatte områder, kan Israels handlinger ikke undskyldes, og derfor bør man ikke afvente en endelig løsning på problemet.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Til hr. Jørgen Tved vil jeg sige, at der ikke kan opstilles nogen helt faste retningslinjer for, hvornår man kan og ikke kan anvende økonomiske sanktioner, hvornår man bør, og hvornår man ikke bør – det må helt afhænge af en vurdering af det konkrete tilfælde og den konkrete situation.

Derfor må jeg sige til hr. Ole Espersen, at når jeg ikke tror på, at det i en situation som den, vi står over for her, ville have nogen virkning, er det, fordi jeg ikke tror på, at Israel, når man betænker landets historie, geografi og sikkerhedssituation, er et land og en regering, der vil bøje

sig for nogen form for pres. Derfor tror jeg, at det er ad argumenternes vej – og netop argumenter, der kommer fra gode venner, om hvem man ved at de ønsker Israel det godt – man skal søge indflydelse. Hvis man begynder at forsøge at bruge pression, tror jeg, det vil virke stik modsat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 313**2) Til justitsministeren af:****Poulsgaard (FP):**

»Kan ministeren bekræfte presseforlydender om forhøjelse af fartbøderne og i givet fald med hvor store beløb?«

Skriftlig begrundelse

Hvis disse presseforlydender er korrekte, vil jeg i stedet for anbefale ministeren at fremsætte lovforslag, så man kan få hastighedsgrænserne sat i relation til det, trafikanterne opfatter som forsvarlig kørsel.

For det er jo en kendsgerning, at kun en brøkdel af trafikanterne overholder hastighedsgrænserne. Det er dræbende for retsbevidstheden at have love, som folk ser stort på. Så i stedet for at forhøje bødetaksterne burde ministeren arbejde for, at færdselsloven udarbejdes i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Poulsgaard (FP):

Dette spørgsmål er stillet allerede den 8. december 1987, men af venlighed over for Folketinget tog jeg det tilbage, da vi havde finanslovdebater, og det gjorde jeg, fordi vi lige så godt kan få svaret i dag.

Men jeg synes i øvrigt, det er interessant. Jeg ved godt, at justitsministeren og regeringen har stemt for, at vi skulle have hævet fartgrænserne. Men der var et flertal, dog vist kun på 1 stemme i Folketinget, der stemte det ned. Men man kan konstatere – og jeg har set i aviserne, at også ministre kører for stærkt – at næsten samtlige bilister i dette land er lovovertrædere. Derfor kunne det jo godt være, at det var loven, der var noget galt med, og at man kunne overbevise folketingsmedlemmer om, at det var en forkert beslutning, vi har truffet. Men hvad gør